

Tagok:

Bolemant Lilla
Elek József
Fehér Ágota
Herdics Kalocsányi Mónika
Horváth Géza
Kralina Hoboth Katalin
Puskás Andrea
Szabó Tibor
Tóth Katalin
Tóth Tibor
Vančo Ildikó

Tördelőszerkesztő:
Rác Éva

Webadminisztrátor:
Decsi Zoltán

Fotós:
Nagy Fanni

Kiadja:
Katedra Polgári Társulás

Elérhetőség:

Katedra Polgári Társulás
Október utca 1493/10, 929 01 Dunaszerdahely
(Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda)
Tel.: +421 907 212 393
katedrapolgaritarsulas@gmail.com
www.katedra.sk

KATEDRA

mesačník
ročník XXX., 5. číslo, január 2023

Vydavateľ:

Katedra Polgári Társulás
Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda
IČO: 54187524
ISSN 2729-9066

REDAKCIA / SZERKESZTŐSÉGÜNK:

Katedra Polgári Társulás
Október utca 1493/10, 929 01 Dunaszerdahely
(Októbrová 1493/10, 929 01 Dunajská Streda)
Tel.: +421 907 212 393

Honlap: <http://www.katedra.sk>
katedra.szerkesztoseg@gmail.com

Minden jog fenntartva.
Kéziratokat nem őrzünk meg
és nem küldünk vissza.

BÓNA FRIDERIKA

PÁLMÁK A KÖDBEN

Nekitámasztom a fejem a hideg buszablaknak, mialatt a dombközi utakon maximum hangereőn üvölt a fülemben az újonnan felfedezett olasz rockszám, s már fel sem tűnik, hogy a sofőr lehetetlenebbnél lehetlenebb szögekben veszi be az életveszélyes kanyarokat. Várom a napfelkeltét, az mindig bíborvörös csíkokkal mintázza a daloskönyvből kimásolt panorámát, viszont ma egy kicsit máshogy fest a környék. Ma először homályos minden. Nem látni mást, csak a szerteágazó pálmaleveleket. Kis híján lyukat vájok tekintetemmel az üvegbe, mert ilyen festői abszurditást még sohasem tapasztaltam, de ennek valószínűleg az az oka, hogy nem jártam még mediterrán országban az ősz kellős közepén.

Nehéz téma ez a kedvenc hely, mert egyszerűen az ember nem tudja eldönteni, milyen szempontok alapján kategorizáljon, ráadásul egy abszolút kedvenc földrajzi pontot választani szerintem képtelenség. Ezért az aktuális létezésem helyszínéről mesélnék egy kicsit, mely annyira váratlanul, de egyben teljesen egyértelmű módon bukkant elő a semmiből, mint azok a sötétzöld ágak.

Az itáliai szőlőskertek mentén nem meglepő, ha a locanda konyhájában házi szalonnán osztoztok a lakótársakkal, miközben az élet és az egyetem nagy dolgait megbeszélve szójátékokon vihogtok, mert „perché no”. S ki ne felejtsem, jó nemzetközi diákokhoz híven bedobjátok az összes ismerős olasz szót a közösbe, melyet legfőképp a nyelvtanulós applikációról ismertek. Arrafelé egyáltalán nem furcsa, ha a szobán X évvel ezelőtti csehszlovák dalokra táncoltok és üvöltitek a dalszöveget, mert nem bírtok tovább koncentrálni a tizenkettedik tanulmányra. Nem szokatlan, ha egy mondatban négy nyelvet használtok, ha a bárnál húsz percen keresztül hallgattok egy bácsit, aki mindenáron megpróbál nektek fűszernövényeket eladni, de ti a negyedét se értitek, és amarra persze az éjféle séták se mennek ritkaságszámba.

Ha pedig kiruccantok valamelyik, akármelyik fantáziahelyre, melyet mellesleg térkép-rábökés és az opcionális bakancslista alapján választottatok ki, akkor kétnaponta biztosan emlékeztetitek magatokat a természeti és ember alkotta csodák, a nemzeti ételek és italok közepette, hogy hol is vagytok, mit is csináltok, s ti, egyszerű halandók, mivel érdemeltétek ezt ki. Ráadásul még az összes jármű átenged a zebrán, ha pedig valamilyen furcsa csillagálás miatt mégsem, akkor biztosan akad egy (forgalmat szívesen leállító) pincér, aki átkísér.

Eddig is egyértelmű volt, hogy a szívemhez nagyon közel áll ez az ország, de ezentúl teljesen más érzések fognak majd el, ha rá gondolok, ha olvasok róla, vagy csak valaki megemlíti. Eszembe jut majd minden egyes vicces szituáció, amelybe akarva-akaratlanul belekeveredtünk, eszembe jut majd minden egyes kultúrsokk, s emlékezni fogok azokra a reggelekre is, amikor a pálmátüskék által áttört ködfátyolban haladva halkán felnevtünk, mert elhangzott egy újabb „allora”, amelynek legalább hetvenezer jelentése van. De pont ezért szeretjük.